

АНОТАЦІЯ

Галабурда Т.І. Кримінальне судочинство у Галичині за австрійським Кримінально-процесуальним кодексом 1873 року. – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктор філософії за спеціальністю 081 «Право» (галузь знань – 08 «Право»). – Львівський національний університет імені Івана Франка, Львів, 2021.

У дисертації на підставі аналізу нормативно-правових актів, чинних на території Галичини у досліджуваний період, наукової літератури, архівних документів та інших писемних джерел комплексно досліджено здійснення кримінального судочинства у Галичині за австрійським Кримінально-процесуальним кодексом 1873 р.

Проведено аналіз історіографічного матеріалу за темою дослідження з'ясовано особливості розробки означеної проблематики. Здійснено класифікацію масиву історіографічної літератури за хронологічним критерієм на три періоди. Характеризується джерельна база дослідження, яка включає нормативно-правові акти, опубліковані матеріали та неопубліковані документи з архівних зібрань.

У дисертації досліджено причини укладення австрійського Кримінально-процесуального кодексу 1873 р. Вказано, що австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. був відображенням трансформації політичної системи в Австрії у другій половині ХІХ ст. Зміни, які відбулися у Габсбурзькій монархії після революційних подій 1848–1849 рр., опиралися на широкомасштабну реформу політичної та правової системи держави. Одним із перших реформованих кримінально-процесуальних кодексів став кодекс від 17 січня 1850 р., який відходив від застосування інквізиційного процесу та запровадив у систему судочинства принципи сучасного змішаного процесу, в тому числі декларовані конституцією 1849 р. відкритість та усність судового засідання.

Однією з особливостей австрійського Кримінально-процесуального кодексу від 17 січня 1850 р. було те, що хоча він і був затверджений для всієї імперії, не

набрав чинності в усіх краях. Територіальне обмеження реалізації ліберальної моделі судочинства впливало з ініціативи австрійського парламенту. Позитивним було те, що Кримінально-процесуальний кодекс 1850 р. довів, наскільки важливим є принцип соціальної справедливості у конституційному забезпеченні незалежності судової влади та суддів. Зазначено, що централізація влади та відхід від демократичних принципів кримінального процесу спричинило до введення Кримінально-процесуального кодексу 1853 р. Кодекс частково повернувся до моделі інквізиційного процесу й сприяв бюрократичному формалізму та зробив центральним елементом кримінального судочинства стадію досудового розслідування, скасував суд присяжних та відновив негативну теорію доказів. Наголошено на тому, що Кримінально-процесуальний кодекс 1853 р., особливо у контексті досудового розслідування, мав вагомий вплив на розвиток кримінального судочинства та суддів, що вже застосовували австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р.

З'ясовано, що австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. перебував у нерозривному зв'язку із попередніми законами, що регулювали кримінальне судочинство Австрії, зокрема, з Кримінально-процесуальним кодексом 1850 р., на підставі якого Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. здійснив повернення до багатьох прогресивних засад та положень. Водночас судова практика і наукова література, що сформувалася за час дії Кримінально-процесуального кодексу 1853 р. в низці тих положеннях, що не були скасовані чинним Кримінально-процесуальним кодексом 1873 р. або встановлені в інших нормативно-правових актах, продовжувала діяти у тих самих правових межах.

Показано період реформ й особливості кодифікаційних робіт над проєктами австрійського Кримінально-процесуального кодексу 1873 р., де важливим чинником став вплив політичної ситуації в країні. Зазначено, що одним із головних мотивів кодифікації австрійського кримінально-процесуального законодавства, був чинник суспільного життя, котрий включав зміцнення національної єдності найрізноманітніших верств населення, припинення конфлікту та примирення протилежних інтересів і поглядів у тогочасному суспільстві.

Конкретизовано джерела, уточнено структуру та всебічно проаналізовано основні положення Кримінально-процесуального кодексу 1873 р. Вказується, що весь процес кодифікації тривав 13 років, упродовж яких було розроблено 10 законопроектів, більшість з яких навіть не були спрямовані на подальшу роботу. Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. можна вважати одним із найбільш досконалих кримінально-процесуальних кодексів свого часу, який остаточно закріплював сучасний змішаний процес, впровадив доказовий процес в рамках публічного й незалежного судового розгляду. Такий підхід дозволив використовувати норми Кримінально-процесуального кодексу 1873 р. і новим незалежним державам, котрі постали 1918 р. після розпаду імперії Габсбургів.

Досліджено питання набрання чинності австрійським Кримінально-процесуальним кодексом 1873 р., відповідно до якого австрійський парламент розглядав можливість введення кодексу та інституту присяжних тільки у королівствах та краях імперії, в яких діяв австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1850 р., окрім таких західноукраїнських земель як Галичина й Буковина, у котрих за допомогою окремого закону кодекс та інститут присяжних мав бути введений пізніше. Зроблено висновок, що Галичина й Буковина не стали полігоном для апробації австрійського законодавства, оскільки представники (депутати) від країв за допомогою дискусій в парламенті та багаточисленних клопотань від країв й клопотання від Львівської палати адвокатів домоглися того, щоб Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. та інститут присяжних були введені одночасно на всій території імперії.

Встановлено, що австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. був створений із використанням засобів нормопроектувальної техніки, які є актуальними й використовуються для розроблення сучасних процесуальних кодексів, зокрема, Кримінально процесуального кодексу України. З'ясовано, що такими засобами були принципи права (принцип законності (§ 34); принцип об'єктивної істини (§ 3, 34, 69, 241, 282, 283); принцип гласності (§ 228, 231, 258, 440, 456) та ін.); правові презумпції: презумпція знання закону (§ 3, 172, 365), презумпція недопустимості доказів, отриманих із порушенням норм кримінально-процесуального закону (§ 202) тощо; правові фікції, щодо строків у

кримінальному судочинстві (§ 6) та ін.; правові аксіоми: свобода від самовикриття та право не свідчити проти близьких родичів та членів сім'ї (§ 152), всякий сумнів тлумачиться на користь обвинуваченого (§ 20) та ін.

З'ясовано, що до процесуальних гарантій прав особи за австрійським Кримінально-процесуальним кодексом 1873 р. належало право підозрюваного / обвинуваченого та інших учасників кримінального провадження мати захисника (адвоката), що гарантувало роз'ясненням йому цього права (§ 3, 41), наданням можливості обрати захисника та запросити його (§ 39, 440), наданням йому у передбачених законом випадках безоплатної допомоги захисника (§ 41, 347) тощо. Важливими гарантіями щодо забезпечення права на захист є надання права прокуророві відмовитися від підтримання обвинувачення (§ 48), а також, якщо приватний обвинувач не подав обвинувальний акт або інші клопотання необхідні для підтримання обвинувачення у встановлений законом строк, або якщо він не з'явився на основне засідання, або якщо не заявив про підтримання обвинувачення на основному засіданні, вважалося, що він відмовився від обвинувачення, що тягнуло за собою закриття судом справи з цієї підстави (§ 46) та ін.

З прийняттям Кримінально-процесуального кодексу 1873 р. порядок здійснення кримінального судочинства ґрунтувався на принципах законності, об'єктивної істини, усності та безпосередності, гласності, змагальності, презумпції невинуватості та забезпечення доведеності вини, ініціювання судочинства лише за наявності скарги, забезпечення недоторканності права власності, вільної оцінки доказів судом, поваги до людської гідності, недопустимість повороту до гіршого, судового захисту порушених прав тощо.

Вказано, що австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. щодо положень засади вільної оцінки доказів містив тільки один виняток, де вказано, якщо попереднє питання стосувалося дійсності шлюбу, рішення цивільного судді, компетентного у цій справі, повинно використовуватись як основа для судового рішення у кримінальній справі. У цьому випадку вирок у цивільній справі мав преюдиційний характер для кримінального судочинства.

Визначено класифікацію доказів за Австрійським Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р., котрі поділялися на докази щодо їх джерела та щодо їх предмета. Докази щодо їх джерела були додатково розділені на прямі докази і непрямі докази. Джерелом прямих доказів могли бути лише висновки, зроблені особисто суддею або третіми сторонами, які потім повідомляли суддю про них, а підставою для непрямих доказів послужили висновки судді, які полягали у встановленні достовірності факту, що були предметом доказів. Докази щодо предмета обвинувачення поділялися на обвинувальні докази та виправдувальні докази. Вказано, що тодішня правова література пов'язувала поняття доказів з поняттям засобів доказування, які розумілися як будь-яка процесуальна діяльність, що дозволяє отримати докази у суді. В австрійському кримінальному судочинстві виділяли такі засоби доказування: огляд, висновки експертів, показання свідків, показання підозрюваного (обвинуваченого), листи й документи та узгодження кількох непрямих доказів тощо. Велику увагу в кодексі було приділено експертам, що мали два завдання: перше – вивчення матеріальних доказів, друге – подання відповідних висновків експертизи та їх обґрунтування. Виклик експертів залежав від волі судді, за загальним правилом суддя викликав двох експертів.

Здійснено порівняння норм кримінально-процесуальних кодексів 1850 і 1853 рр. із нормами Кримінально-процесуального кодексу 1873 р. щодо юрисдикції суду, звідки випливає, що положення Кримінально-процесуального кодексу 1853 р. по суті містив аналогічні за змістом положення Кримінально-процесуального кодексу 1850 р. про юрисдикцію, оскільки, відповідні процесуальні норми довели свою ефективність на практиці. Австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. встановлював загальну й виняткову юрисдикції, критерієм котрих був персональний характер, а саме правовідносини, що вирішувалися у військових судах, а також, правовідносини, що регулювалися міжнародним правом. Охарактеризовано юрисдикцію суду, котра поділялася на територіальну, яка могла бути: звичайною (що ґрунтувалася на загальних положеннях закону) й надзвичайна (базувалася на винятковому положенні, що існувало тільки для певної особливої справи, що стосувалося

чисто зовнішніх й випадкових обставин, які вимагали для вирішення конкретної справи залучення іншого суду), а також предметну (родову).

Наголошено на тому, що австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. вперше врегулював положення про експертний висновок як самостійний доказовий засіб у кримінальному судочинстві, котрі були включені у главі XI, де, також містилися положення про огляд місця події. Водночас простежувалася тенденція замість експертів – приватних осіб залучати державні установи та інститути у деяких сферах, наприклад фінансовій, медичній та ін.

Австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. встановлював чіткі терміни подання скарги – не пізніше шести тижнів з часу скоєння злочину. Згідно з роз'ясненням Міністерства юстиції від 28 лютого 1879 р. саме дата скоєння злочину, а не дата, коли стало відомо про нього, вважалася вихідною точкою у встановленні граничних термінів. Прокурор був зобов'язаний ознайомитися з усіма повідомленнями щодо злочинів, у т.ч. анонімними. Прокурор також володів правом звертатися до суду щодо початку попереднього судового слідства у справі, клопотати про проведення обшуку будинку. Підтверджено нечіткий розподіл компетенції між слідчим суддею і прокурором у контексті початку досудового слідства, а також те, що впровадження попереднього слідства у процес, яке передувало головному слідству, стало нововведенням австрійського Кримінально-процесуального кодексу 1873 р.

Показано, що австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р. був спрямованим на забезпечення максимально короткого судового засідання без зайвих продовжень і перенесень, причиною стало видання рескрипту Міністерства юстиції від 12 грудня 1877 р., яке рекомендувало всім судам, до компетенції яких належав розгляд кримінальних справ, щоби розгляд справ про тяжкі тілесні ушкодження відбувався в один день. Мета такого кроку – заощадження коштів і часу на роботу експертів. Кодекс допускав можливість заочного розгляду кримінальної справи, якщо присутність підсудного не була необхідною з огляду на тяжкість справи, і якщо йому загрожувало не більше п'яти років позбавлення волі (§ 427).

Вирок у справі за участі присяжних міг бути оскаржений в апеляційному й касаційному порядку. Особа, яка мала намір подати апеляцію, зобов'язувалася спочатку виявити цей намір перед судом (не пізніше трьох днів, а після проголошення давалося вісім днів на подання апеляції до того суду, який виніс рішення).

Охарактеризовано стадії судового процесу за Кримінально-процесуальним кодексом 1873 р. до яких відносили: порушення кримінальної справи (тільки за наявності скарги публічної або приватної); дізнання (метою якою було отримання пояснень від підозрюваного, від потерпілого, фіксування доказів у справі) і винесення обвинувального акту (із визначенням кваліфікації вчиненого злочину); підготовка кримінального процесу (суд розглядав клопотання сторін про нові докази, призначав захисника для обвинуваченого, встановлював дату і місце розгляду справи); головне судове засідання (основний етап розгляду кримінальної справи); встановлення покарання для обвинуваченого (як судом самостійно, та і з допомогою суддів присяжних, котрі визначали винуватість / невинуватість підсудного); оголошення вироку (завершальний етап, де вирок визначали на нараді суду); оскарження вироку (подання апеляційної, касаційної скарги у встановлений термін); виконання вироку (врахування особливостей покарання).

Ключові слова: австрійський Кримінально-процесуальний кодекс 1873 р., кримінальне судочинство, Австрійська імперія, Австро-Угорщина, Галичина, кодифікація, проєкт кримінально-процесуального кодексу, принципи кримінально-процесуального права, стадії австрійського кримінального судочинства.

ANNOTATION

Halaburda T. I. Criminal proceedings in Galicia under the Austrian Code of Criminal Procedure 1873. – Qualifying scientific work on the rights of manuscript.

Thesis for a Doctor of Philosophy, speciality 081 «Law». – Ivan Franko National University of Lviv, Lviv, 2021.

In the dissertation based on the analysis of normative-legal acts operating in the territory of Galicia in the investigated period, scientific literature, archival documents and other written sources, the implementation of criminal proceedings in Galicia under the Austrian Criminal Procedure Code 1873 was comprehensively investigated.

The analysis of historiographical material on the subject of the study revealed the peculiarities of the development of the identified problems. An array of historiographic literature was classified by chronological criteria for three periods. The key research base is characterized, which includes regulations, published materials and unpublished documents from archival collections.

The dissertation investigates the reasons for the conclusion of the Austrian Code of Criminal Procedure 1873. It is stated that the Austrian Code of Criminal Procedure of 1873 reflected the transformation of the political system in Austria in the second half of the 19th century. The changes that occurred in the Habsburg Monarchy after the revolutionary events of 1848–1849 were based on a large-scale reform of the political and legal system of the state. One of the first reformed codes of criminal procedure was the Code of January 17, 1850, which departed from the Inquisition process and introduced into the judicial system the principles of a modern mixed process, including the openness and orality of court proceedings declared by the 1849 Constitution.

One of the features of the Austrian Code of Criminal Procedure of 17 January 1850 was that although it was approved for the whole empire, it had not entered into force in all countries. The territorial limits to the implementation of the liberal judicial model had been initiated by the Austrian Parliament. On a positive note, the Code of Criminal Procedure 1850 had proved how important the principle of social justice was in ensuring the constitutional independence of the judiciary and judges. It is noted that the centralization of power and the departure from democratic principles of the criminal process led to the introduction of the Criminal Procedure Code 1853, which partially returned to the model of the inquisition process and promoted bureaucratic formalism and made the stage of pre-trial investigation central to the criminal process, abolished the jury trial and restored the negative theory of evidence. It is noted that the Criminal Procedure Code 1853, especially in the context of pre-trial investigation, had a

significant influence on the development of criminal proceedings and judges, had already applied the Austrian Criminal Procedure Code 1873.

It was found that the Austrian Code of Criminal Procedure 1873 was inextricably linked to previous laws governing Austrian criminal procedure, in particular, the Code of Criminal Procedure 1850, under which the Code of Criminal Procedure 1873 had returned to many progressive principles and provisions. At the same time, judicial practice and scientific literature developed since the Criminal Procedure Code 1853, in a number of provisions that were not repealed by the Code of Criminal Procedure 1873 in force or established in other legal acts, continued to operate within the same legal framework.

The period of reforms and peculiarities of the codification work on the projects of the Austrian Criminal Procedure Code 1873, where the influence of the political situation in the country became an important factor, is shown. It was noted that one of the main motives for the codification of the Austrian Code of Criminal Procedure was a factor in public life that included strengthening national unity among the various population groups, ending the conflict and reconciling opposing interests and views in the then society.

The sources were specified, the structure clarified and the main provisions of the Code of Criminal Procedure of 1873 were comprehensively analysed. It is stated that the entire codification process lasted 13 years, during which 10 draft laws were created, most of which were not even aimed at further work. The Code of Criminal Procedure of 1873 can be considered as one of the most perfect criminal procedure codes of its time, finally establishing a modern mixed process, introducing the evidence process in a public and independent trial. This approach allowed the rules of the Code of Criminal Procedure of 1873 and the newly independent States, which stood in 1918 after the collapse of the Habsburg Empire.

The question of the entry into force of the Austrian Code of Criminal Procedure 1873 was studied, according to which the Austrian parliament considered the possibility of introducing the code and jury institute only in the kingdoms and territories of the empire, where the Austrian Code of Criminal Procedure 1850 was in force, except for such Western Ukrainian lands as Galicia and Bukovina, whereby a

separate law the code and jury institute were to be introduced later. It was concluded that Galicia and Bukovina did not become the testing ground for the Austrian legislation, because the representatives (deputies) from the regions through discussions in the parliament and numerous petitions from the regions and the petition of the Lviv Chamber of Advocates ensured that the Criminal Procedure Code 1873 and the institute of the jury were introduced simultaneously throughout the empire.

It is established that the Austrian Code of Criminal Procedure 1873 was created using the means of norm-design and engineering, which are relevant and used to develop modern procedural codes, in particular, the Code of Criminal Procedure of Ukraine. It was found out that such means were the principles of law (the principle of legality (§ 34), the principle of objective truth (§ 3, 34, 69, 241, 282, 283), the principle of publicity (§ 228, 231, 258, 440, 456) and others.) legal presumptions: the presumption of knowledge of the law (§ 3, 172, 365), the presumption of inadmissibility of evidence obtained in violation of the rules of criminal procedure law (§ 202), etc.; legal fictions concerning the time limits in criminal proceedings (§ 6), etc.; legal axioms: freedom from self-disclosure and the right not to testify against close relatives and family members (§ 152), any doubt is interpreted in favour of the accused (§ 20), etc.

It was established that in the procedural guarantees of individual rights under the Austrian Criminal Procedure Code 1873 belonged to the right of a suspect / accused and other participants in criminal proceedings to have a defence counsel (attorney), which guaranteed him an explanation of this right (§ 3, 41), the opportunity to choose a defence counsel and invite him (§ 39, 440), the provision of free assistance to a defence counsel in cases prescribed by law (§ 41, 347), etc. Important safeguards to ensure the right of the defence are the right of the public prosecutor to refuse to support the prosecution (§ 48), and if the private prosecutor did not file an indictment or other motions necessary to support the prosecution within the statutory time limit, or if he did not appear at the main hearing, or if he did not declare support for the prosecution at the main hearing, it was considered that he refused to support the prosecution, entailed the closing of the case by the court on this ground (§ 46), and others.

With the adoption of the Code of Criminal Procedure of 1873, the procedure for conducting criminal proceedings was based on the principles of legality, objective truth, orality and immediacy, publicity, adversarial proceedings, the presumption of innocence and the provision of proof of guilt, the initiation of legal proceedings only when there is a complaint, the inviolability of property rights, the free evaluation of evidence by the court, respect for human dignity, the inadmissibility of turning to the worst, and judicial protection of violated rights.

It is stated that the Austrian Code of Criminal Procedure 1873, under the provisions of the basis for the free assessment of evidence, contained only one exception, stating that if the previous question concerned the validity of the marriage, the decision of the civil judge competent in the case must be used as the basis for a judicial decision in a criminal case. In this case, the sentence in the civil case was prejudicial to the criminal proceedings.

The classification of evidence according to the Austrian Code of Criminal Procedure of 1873, which was divided into evidence by its sources and by its subject, was determined. Evidence sources were further divided into direct evidence and circumstantial evidence. The source of direct evidence could only be the findings made personally by the judge or third parties who then informed the judge of the findings, while the basis for circumstantial evidence was the judge's findings, which were to establish the credibility of the fact which was the subject of the evidence. The evidence of the subject of the prosecution was divided into accusatory evidence and exculpatory evidence. It is specified that the then legal literature linked the concept of evidence with the notion of means of proof, which was understood as any procedural activity, allows obtaining evidence in court. In Austrian criminal proceedings, the following means of proof were allocated: examination, expert opinions, witness statements, testimonies of the suspect (accused), letters, documents, and approval of several circumstantial evidence. The code paid great attention to experts, who had two tasks: the first was to examine material evidence and the second was to present the relevant expert findings and their substantiation. The experts' call depended on the judge's will; as a general rule, the judge summoned two experts.

A comparison was made between the rules of criminal procedure codes 1850 and 1853 and those of the Code of Criminal Procedure 1873 on the jurisdiction of the court, from which it follows that the provisions of the Code of Criminal Procedure 1853 essentially contained provisions on jurisdiction similar in content to those of the Code of Criminal Procedure 1850. The Austrian Code of Criminal Procedure of 1873 established general and exclusive jurisdiction, the criterion for which was personal, i.e. legal relations, were decided before military courts and legal relations were governed by international law. The jurisdiction of the court was divided into territorial jurisdiction, which could be: ordinary (based on the general provisions of the law) and extraordinary (based on an exceptional situation, which was only for a certain special case, which concerned purely external and incidental circumstances requiring another court to decide the case), as well as substantive (generic) jurisdiction.

It was noted that the Austrian Code of Criminal Procedure of 1873 for the first time regulated the provision on expert opinion as an independent means of evidence in criminal proceedings, which were included in Chapter XI, which also contained provisions on the inspection of the scene. At the same time, there was a tendency to involve government agencies and institutions in certain areas, such as finance, medicine, etc., instead of experts.

The Austrian Code of Criminal Procedure 1873 set a clear time limit for filing a complaint – no later than six weeks from the time the crime was committed. According to the explanation of the Ministry of Justice of 28 February 1879, it was the date on which the crime was committed and not the date on which it became known that it was the starting point for setting time limits. The prosecutor was obliged to familiarize himself with all reports of crimes, including anonymous ones. The prosecutor also had the right to apply to the court for a preliminary investigation of the case, to request a search of the house. The unclear division of competences between the investigating judge and the prosecutor in the context of the commencement of the pretrial investigation was confirmed, as well as the fact that the introduction of the pretrial investigation into the process that preceded the main investigation was an innovation of the Austrian Criminal Procedure Code 1873.

It was shown that the Austrian Code of Criminal Procedure 1873 was aimed at ensuring that court proceedings were as short as possible without unnecessary extensions or postponements, the reason being the issuance of a rescript by the Ministry of Justice of 12 December 1877 which recommended that all courts with jurisdiction over criminal cases should have one day to deal with serious injuries. The purpose of this step is to save money and time for the work of experts. The Code allowed for the possibility of hearing a criminal case in absentia if the presence of the defendant was not necessary, given the gravity of the case, and if the defendant was facing up to five years' imprisonment (§ 427).

A verdict in a jury trial could be appealed against at the appeal and cassation. The person intending to appeal was obliged to first reveal this intention before the court (not later than within three days, and after the announcement, eight days were given for appealing to the court that issued the decision).

The stages of judicial process under the Code of Criminal Procedure of 1873 were described as follows: initiation of criminal proceedings (only in the presence of a public or private complaint), inquest (the purpose of which was to obtain explanations from the suspect, from the victim, to record evidence in the case) and indictment (determining the qualification of the crime committed) preparation of criminal proceedings (the court considered the parties' petition for new evidence, appointed a defence counsel for the accused, set the date and place of the examination of the case).

Keywords: Austrian Criminal Procedure Code 1873, criminal proceedings, Austrian Empire, Austria-Hungary, Halychyna, codification, draft Code of Criminal Procedure, principles of criminal procedure law, stages of Austrian criminal justice.

СПИСОК ПУБЛІКАЦІЙ ЗДОБУВАЧА:

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації:

1. Галабурда Т. І. Передумови кодифікації австрійського кримінального процесуального законодавства (друга половина XVIII – перша половина XIX

ст.). *Юридичний вісник Національного університету Одеська юридична академія*. 2017 № 2. С. 213–219.

2. Галабурда Т. І. Етапи кодифікації австрійського кримінально-процесуального законодавства (XVI–XVIII ст.). *Науковий Вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2017. Випуск 47. Том. 1. С.7-11.

3. Галабурда Т. І. Етапи кодифікації австрійського кримінально-процесуального законодавства (XVIII–XIX ст.). *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2018. Випуск 66. С. 58–66.

4. Галабурда Т. І. Джерела та структура австрійського Кримінально-процесуального кодексу 1873 р. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2019. Випуск 40. С. 12–16.

5. Галабурда Т. І. Докази й доказування в австрійському кримінальному судочинстві за Кримінально-процесуальним кодексом 1873 р. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2019. № 3. Том 1. С. 36–42.

6. Halaburda T. Submitting a complaint and preparing criminal cases for proceedings under the Austrian Code of Criminal Procedure 1873. *Recht der Osteuropäischen Staaten (ReOS)*. 2020. № 3. S. 23–27.

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

1. Галабурда Т. І. Соціально-політичні та правові передумови кодифікації кримінального процесуального законодавства в Австрійській імперії наприкінці XVIII – у першій половині XIX ст. *Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні: матеріали XXIII звітної науково-практичної конференції (м. Львів, 7–8 лютого 2017 р.)*. Львів, 2017 р. Ч.1. С. 51–54.

2. Галабурда Т. І. Наукове дослідження кримінального судочинства в Галичині у XIX ст. та його значення для розвитку історико-правової науки. Матеріали Всеукраїнської наукової конференції. *Актуальні проблеми викладання історико-правових дисциплін в системі вищої юридичної освіти України і зарубіжних країн: матеріали Всеукраїнської наукової конференції (м. Львів, 19 жовтня 2017 р.)*. Львів, 2017. Випуск 1. С. 136–140.

3. Галабурда Т. І. Римське право як джерело австрійського Кримінально-процесуального кодексу 1873 р. *Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні*: матеріали XXIV звітної науково-практичної конференції (м. Львів, 7–8 лютого 2018 р.). Львів, 2018 р. Ч.1. С. 39–43.

4. Галабурда Т. І. Особливості реалізації права особи на захист за австрійським Кримінально-процесуальним кодексом 1873 р. *Сучасна юриспруденція Європейського Союзу: взаємодія права, нормотворчості та практики*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Люблін, 17 квітня 2018 р.). Люблін, 2018. С. 26–29.

5. Галабурда Т. І. Застосування австрійського кримінально-процесуального кодексу 1873 р. в ЗУНР.: *Західно-Українська Народна Республіка та її місце в історії українського державотворення*: матеріали Всеукраїнської наукової конференції (м. Львів, 1 листопада 2018 р.). Львів, 2018. Випуск 2. С. 266–273.

6. Галабурда Т. І. Особливості створення та функціонування суду присяжних за австрійським Кримінально-процесуальним кодексом 1873 р. *Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні*: матеріали XXV звітної науково-практичної конференції (м. Львів, 7–8 лютого 2019 р.). Львів, 2019 р. Ч.1. С. 45–49.